

Милан Ђорђевић

ДВЕ ПЕСМЕ

БЕЗОБЛИЧНА

Безоблична, сваком се облику подаје. Не због људског лукавства ума или нагона за голим опстајањем, већ зато што је пријемчивост њена суштина. Она није створење већ непресушност која је јача од стене, гвожђа и пламсања. Спремна је да сваког часа буде распршена. Али њеној побеснелости не може одолети никаква базалтна тврђава. Волео сам све њене облике. Таласања, јануарску белину, мир снега целца, ројеве пршића, окамењеност вековника, летње пљускове или септембарске магле. Плавоока, на жалима обликује ћилибар, у кланцима раствара кречњак или се јавља као рђа, да мржњу тим разарањем а не мржњењем испољава. Наравно, она натапа корење, прска шлојке листова, крошње храстова, јела, борова или милује предивне облине, обнажене женске дојке. Улазио сам јој у пећине, слушао симфоније кашљања и обликовања сталактита и сталагмита. Гледао сам јој бујице на улицама, у вододеринама, охолост река и прштање брзака. Пенушају се њени букови, дипу слапови, обрушавају се водопади, шикљају извори. Волео сам јој ледничка језера и загонетну им дубину. Као и мрешкања над алгама и травама. Њена мекоћа умивала ми је лице. Са дна потока подизао сам белутке или додиривао мрморење које се претварало у устајалост кишнице. Она је дивља стихија која никога не слуша. Њена ширина лагано мрви камене обале и на њима оставља овлажену со. Она је спорост и крта прозирност ледених санти. Додиривао сам јој леденице на ивицама кровова, па росу, сла-

ну, иње и друге нежности на травама и стаклима. Али најближа ми је била овде, у руци. Блистала је на длану. Пио сам је јер сам знао, она је тајна живота, почетак сред мутног глиба, простор настанка и ишчезавања риба. Да, она је и болесно зелена непокретност мочвара, пишталина, муљевита устајалост бара и свега чему недостаје свежина путовања и кретања брзих текућица. Невидљивог дна, налазимо је на необичним и неочекиваним местима. Али најбоља је као храна плодовима воћњака, повртњака и непријатељ жеђи. Пустине су је жељне док им се ужарени песак под сунцем шири. У њој се можемо огледати. На њу се можемо угледати, јер ипак нам њено млеко још од Јована и Јордана имена даје.

ОСЛУШКИВАЊЕ

Слушам јој звук што је налик плускању воде на обалама Тихог океана. Сенке крошњи дрвећа на зиду трепере. Полако се згрушава њена тама. А у њој чекају милијарде живих бића, ужарена лава, лед и прнкаста пена. Слушам шумове, трење грубог платна о платно и све далеке гласове. У тмини се ништа не стапа, у њој су имена одвојена од опишљивих ствари као географска мапа од тла, као речи од живог меса и подземне твари. У биљкама се хлорофили смирују, у мркој, кишима смекшаној земљи можда се мичу гундељи а у деблима рију инсекти, гладни поткорњаци. Можда у твојим сновима пршти вода или из топле гњилежи ничу мицелији. На стеновитој обали кипте таласи под оловном тамом јесењег неба где су галегови претраживали увале и свеж ваздух рањавали крицима. Ослушкујем, као што дете, умрљано купинама, гута залогаје хлеба. Ослушкујем је када ме својим шумовима засипа и спаја са свима, са свима, мада су имена у њој отргнута од сржи свих уморних ствари, мада лишће ораха завршава у ватри као мирис новембарског дима.